У цьому номері

★ *Про сім посад і дві ноги (стор. 2).*

★ *Будні ледачого тресту (стор. 4).*

★ *Як один дивак хотів у Кіровограді сісти на літак (стор. 6).*

★ *Меню: І учора куліш, і сьогодні куліш (стор. 6).*

★ *Як деякі царі природи отруюють чисті води (стор. 6—7).*

★ *Новини спорту: футбольні змагання між командами класу „Бе“ та „Ме“ (стор. 12).*

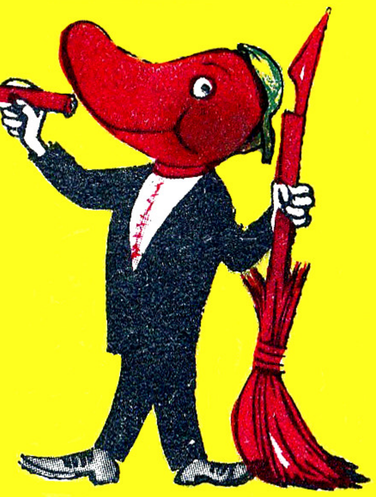

АБИ ВАЛ БУВ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

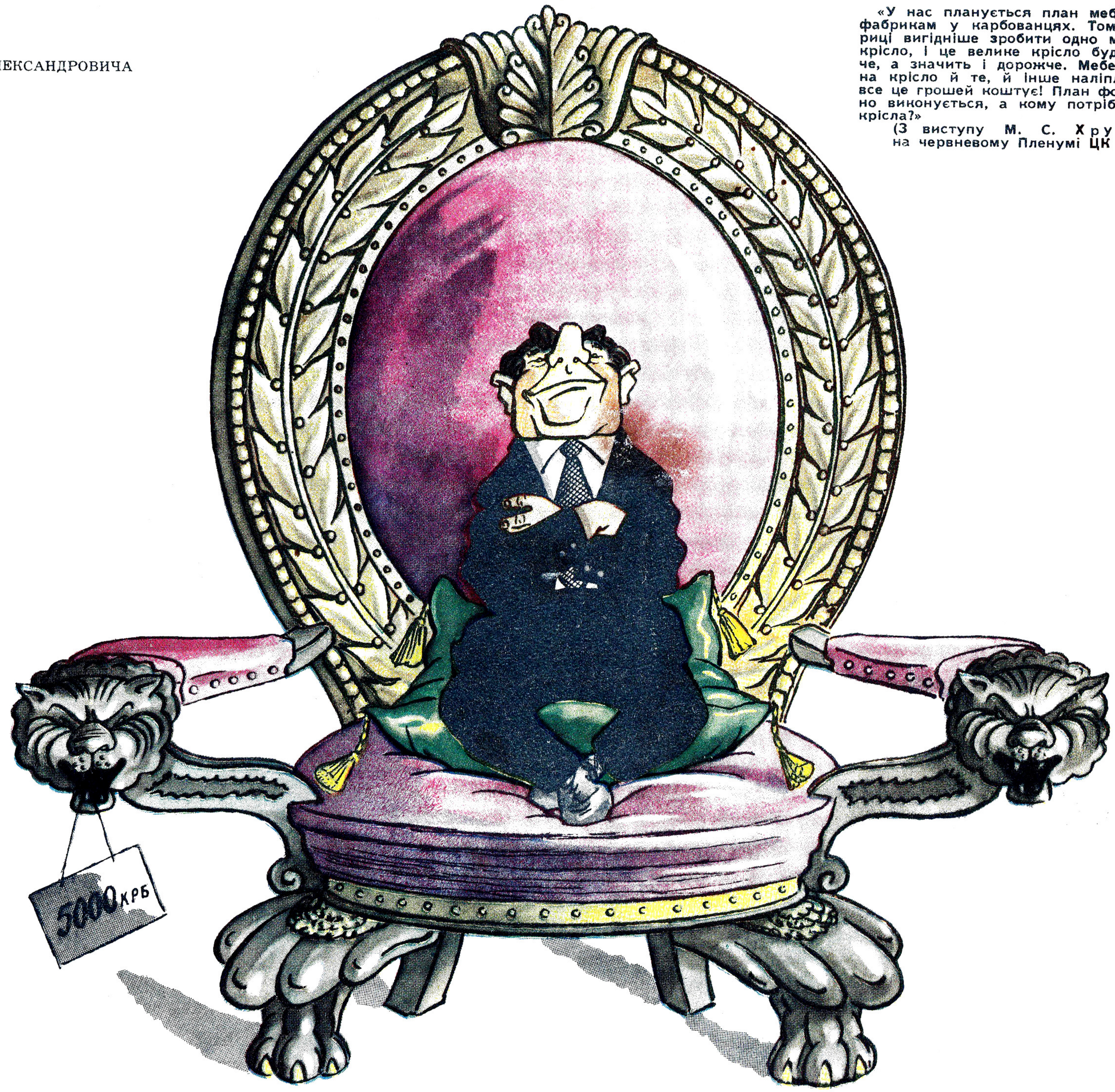

«У нас планується план мебльовим фабрикам у карбованцях. Тому фабриці вигідніше зробити одно масивне крісло, і це велике крісло буде важче, а значить і дорожче. Мебельники на крісло й те, й інше наліплять, а все це грошей коштує! План формально виконується, а кому потрібні такі крісла?»

(З виступу М. С. Хрущова на червневому Пленумі ЦК КПРС).

Портрет валового директора.

перець

№ 17 (412). РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1959

ПОЖАЛІЙТЕ Акакія Спиридоновича!

Будильник тарабанив гарячково, настирливо... Доки Акакій Спиридонович, обпікаючись, сьорбав каву, заклопотана дружина засовувала йому в кишені бутерброди, окуляри, хусточку, а в портфель — конспекти лекцій, тези виступів, матеріали наукових досліджень, різну допоміжну літературу.

У тролейбус Акакій Спиридонович вскочив тоді, коли двері з погрозливим грюком зачинилися. І хоч у тролейбусі був тільки професорів тулуб, а ноги залишилися зовні, професор встиг продуктивно використати час, переглянув конспекти лекцій і навіть зробив деякі цікаві нотатки.

До університету Акакій Спиридонович прибіг з запізненням. Студенти чекали на нього. Вони підхопили професора на руки і понесли в аудиторію. Нарешті, вони слухатимуть лекцію з уст самого професора, а не його вихованців, як це бувало щоразу. Акакій Спиридонович у них викладав, керував кафедрою, готував аспірантів, завідував лабораторією, провадив наукову роботу.

— Годі, годі вам! — одмахнувся розчулений професор і, звільнившись від обіймів, витер хусточкою непрошені сльози.

— Давайте почнемо. У моєму розпорядженні... (професор глянув на годинника) рівно дві хвилини. О десятій нуль-нуль я мушу бути в редакції наукового журналу. Отже, сьогодні за мене читатиме вам лекцію...

— Знову?! — загули невдоволені голоси, та професор був уже далеко.

— Редактор іде! — загомоніли співробітники редакції наукового журналу, побачивши у вікно знайому округлу постать, що котилася просто до будинку редакції.

За хвилину професор похапцем переглядав підготовлені в номер матеріали і вирішував їх долю.

— Не піде! Скоротити! — написав він на фото одного з співробітників журналу... — Взяти в траурну рамку! — написав на матеріалі про підготовку молодих кадрів.

год Співробітники тільки очима кліпали.

З редакції Акакій Спиридонович чимчикував у лабораторію однієї з наукових установ, а звідти на засідання вченої ради університету.

Дома увечері професорова дружина, як звичайно, закутала йому голову мокрим рушником. А рівно о 8-й годині ранку будильник знову тарабанив гарячково, настирливо — і все починалося спочатку.

А оце днями з Акакієм Спиридоновичем трапилася дивовижна історія: замість того, щоб читати наукову лекцію, він раптом закукурікав з кафедри і запитав солоденьким голоском:

— А хто з вас, дітки, хоче казочку послухати?

Виявилося, що Акакія Спиридоновича ублагали працювати ще й консультантом вихователів дитячих садочків.

Закукурікаєш, коли на тебе в один час у кількох установах чекають. А доба ж тільки 24 години має. І ніяк її, кляту, не розтягнеш. А за ті 24 години треба і відпочити, і вітаміни проковтнути і прочитати що-небудь, і до роботи підготуватися. От і доводиться Акакію Спиридоновичу вертітися, як білці в колесі: кругом-бігом-наввипередки.

Добре, коли б Акакій Спиридонович був у тому віці, коли до дівок через паркан «Ка-хи!» вигукують. А коли ж Акакію Спиридоновичу вже давненько за сьомий десяток перевалило і тягне, дуже тягне наукового дідуся влітку на сонечку, а взимку на гарячій печі кісточки погріти. А коли ти їх погрієш, як у Акакія Спиридоновича і науковий журнал, і кафедра, і аспіранти, і лабораторія, і... та ще раз «і»...

— Не віримо! — скаже читач. — Акакія Спиридоновича ви вигадали. Немає в наш час таких «роботяг».

Вигадали, кажете? Ну, тоді слухайте:

Вісім професорів Київського політехнічного інституту працюють за сумісництвом у різних наукових закладах міста, не маючи на те дозволу директора інституту. Без відома і дозволу ректора Київського державного університету обіймають по кілька посад крім основної, сім професорів університету Більше двадцяти викладачів педагогічного інституту ім. Горького — сумісники.

Є ті сумісники і по інших наукових установах Києва. Є вони і в Ужгороді, і в Львові, і в Дніпропетровську.

Серед сумісників немало ровесників Акакія Спиридоновича, а є й такі, що вже гопки на березовому коні вистрибували, коли Акакій Спиридонович ще в пелюшках лежав. Їм би відпочити, поступитися перед молодими, що їх ото наукові заклади щороку випускають. Так ніт же!

Молоді наукові кадри сміливіше використовувати треба. Отоді й не буде сумісників і наукові дідусі перевтомлюватися не будуть.

А талановитої молоді у нас багато. Є кому науку на плечах тримати, є кому і вище її підносити.

Михайло БІЛЕЦЬКИЙ.

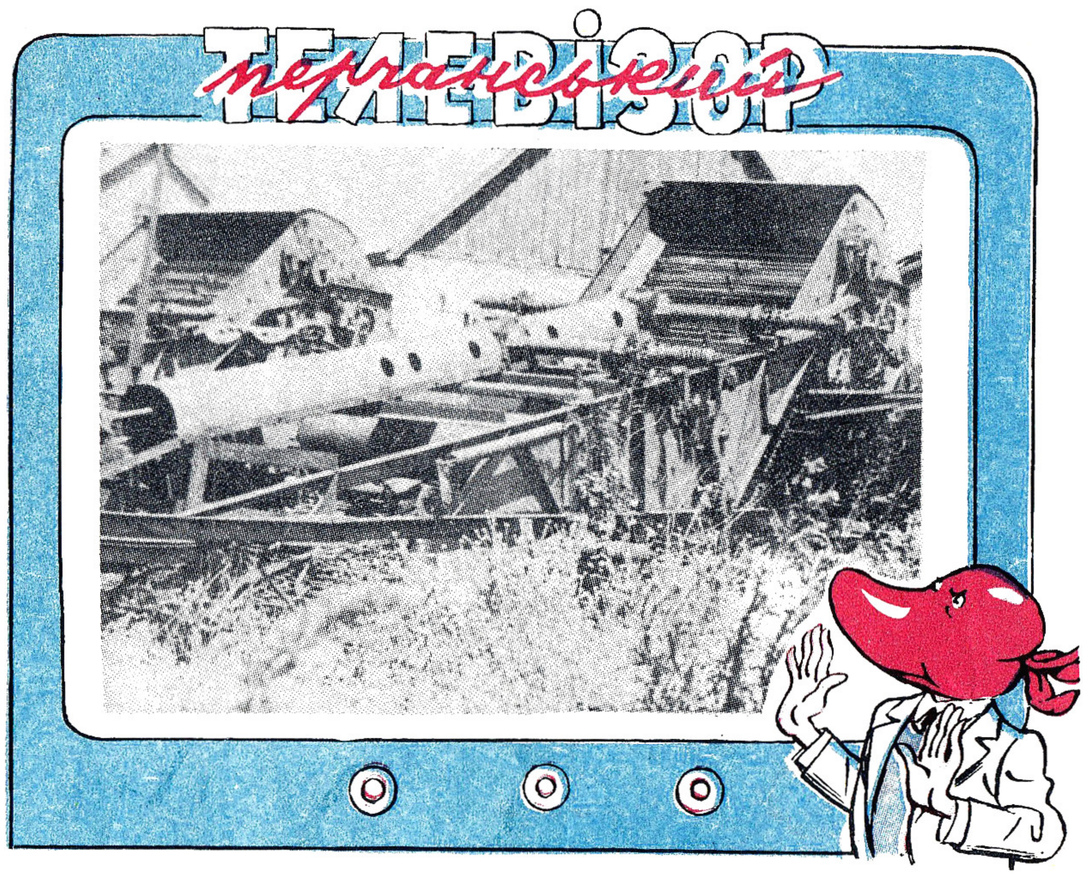

Сьогодні ведемо телепередачу з радгоспу «Торецький» (м. Дружківка, Сталінської області). Тема передачі: «Техніка угроблювання овочозбиральної техніки». Автор теми — начальник облуправління радгоспів т. Волченков. Консультанти: директор радгоспу т. Желепа і старший агроном т. Бургонський.

Перед вами екран. На екрані бур'ян. У бур'яні два картоплезбиральні комбайни. Шість років тому кинуло їх сюди колишнє Міністерство радгоспів УРСР. Кинуло і покинуло просто неба. Радгоспові комбайни не потрібні. Чужі вони йому. А коли чужі, то хай пропадають. Хай розтягають з них гаєчки і трибочки, хай пожирає їх іржа...

Обласне управління радгоспів не забирає комбайнів, а керівництво радгоспу не дуже квапиться позбутися їх.

За браком місця ми не можемо показати, що зробили в радгоспі ще й з капустозбиральною машиною та з двома заглушеними бур'яном картоплекопачами. Та чи треба показувати їх, коли й так ясно, що в радгоспі «Торецький» техніку угроблювання овочозбиральної техніки доведено до найвищої точки?

До наступного телебачення, товариші!

НАРОСВІТА Й ОКОВИТА

Дивна людина завідуючий Шахтарським райвідділом народної освіти (Сталінська область) Олександр Антонович Горбатенко.

Одні кажуть, що він бюрократ і грубіян, якого світ не бачив, а інші, навпаки, твердять, що Олександр Антонович душа, що такої чуйної людини попошукати треба. Ті, що грубіяном його вважають, наводять такі факти.

Вигнав із школи вчительку Зайцеву та учня десятого класу Снєжина тільки за те, що вони на нього спідлоба подивилися, зірвав урок російської мови в школі робітничої молоді, нагрубіянив вчительці-пенсіонерці Стренадько, образив... Але, щоб перелічити, кого ні за понюх тютюну образив Олександр Антонович, треба назвати прізвища мало не всіх учителів міста Шахтарська.

Ті, що Олександра Антоновича «душею» вважають, теж наводять незаперечні факти. Не раз бачили вони; як завідуючий райвідділом народної освіти вклонявся мало не до землі кожному зустрічному, навіть навкарачки лазив. Бувало це, звичайно, біля ресторану «Шахтар», де Олександр Антонович любить за комірець закласти, особливо, коли «дурні гроші» трапляться. А «дурні гроші», за виразом Олександра Антоновича, це ті, що лежать у кишені директорів шкіл міста тт. Іванова, Гончарова, Купченка та інших. Це він, Олександр Антонович Горбатенко, завів неписане правило для директорів шкіл: одержуєш гроші — частуй заврайнаросвітою оковитою.

Не гребує Олександр Антонович і державною кишенею. Це з неї поцупив він кругленьку суму для спорудження власного будиночка — котеджа.

От і скажіть, що не загадкова людина Олександр Антонович!

Недаремно ж у Сталінському обласному відділі народної освіти, як не б'ються, а не можуть його натури розгадати.

Колективний кореспондент «Перця» — редакція газети «ШЛЯХ ІЛЛІЧА».

м. Шахтарськ.

«...У деяких колгоспах на постах голів довгий час перебувають погані працівники, деякі голови три колгоспи розвалили і до четвертого приглядаються. А партійні організації слабо борються з таким злом».

(З промови М. С. Хрущова на червневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. БЕ-ША

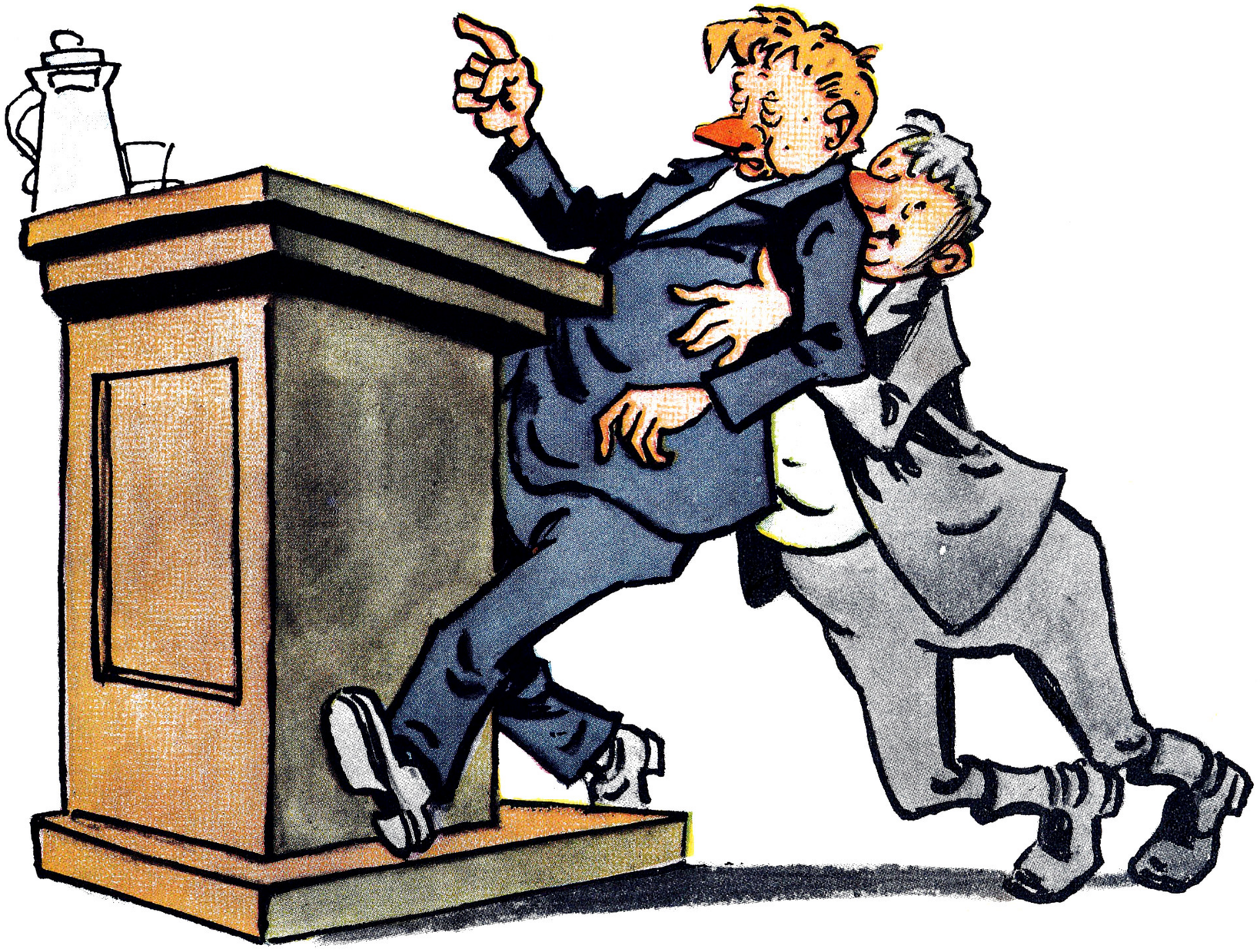

— Дайте мені який завгодно колгосп, і я його поставлю на ноги!..

Про витівки та вигадки

Трапляється ще таке — живе собі досить порядна, статечна людина, працює чесно, добросовісно і раптом на неї, на ту людину, щось лихе найде, хмарою темною насуне. Замакітриться у людини голова, забуде вона, в який час живе, і почне витівати таке, чому й назву дібрати важко.

Ось приклад.

Юрківський колгосп «Вперед» (Брацлавський район на Вінниччині), згідно рознарядки, одержує негашене вапно з Шаргородського райпромкомбінату. Це, як кажуть, світ неблизенький: від Юрківців до Шаргорода — півтораста кілометрів. Важкувато те вапно возити, але й без вапна сидіти не легше.

Отож і направив колгосп «Вперед» дві машини до Шаргорода.

— Давайте вапно! — сказали шофери шаргородським промкомбінатівцям. — Ось вам документи. Все в ажурі!

—Ні! — закрутили носами промкомбінатівці. — Документи — це папірці. Ви трудом своїм повинні заслужити високе право на вапно!

— Яким трудом?

Шоферам просто пояснили, що вони своїми машинами повинні зробити по дві ходки — перевезти вапняк з кар'єру до печі. І не за гроші, а «за так»... А якщо не хочуть возити вапняк, то й вапна додому не повезуть, порожняком погуркотять півтораста кілометрів.

Покрутилися-повертілися шофери, — і так зле, і так недобре, і так пече, і так боляче... Як же з такої далекої дороги ні з чим повертатися?

Мусили десять тони вапняку перетарабанити задарма...

Хто ж це таку пастку для клієнтів додумався поставити?

Директор Шаргородського райпромкомбінату...

Страшно подумати, що може вийти, коли цього розумника за рукав не смиконуть, щоб опам'ятався. Згодом він зовсім перестане з клієнтами панькатись.

— Вам вапно потрібне? — скаже. — То беріть самі камінь возіть, самі печі роздувайте, самі й випалюйте... Тільки гроші нам платіть.

* * *

У Соснівському районі на Ровенщині ще чудніше трапилося.

Там колгосп ім. Леніна зробив добре діло — поставив міст через річку Случ. Доки міст будувався, Іван Федорович Шульгін правильно себе поводив, не забував ні на мить, що він — голова колгоспу, що в усякому ділі його скрипка мусить бути першою.

А як забили останній цвях, у Івана Федоровича від успіхів голова запаморочилася, і приверзлося йому, що він уже не він, не голова колгоспу, а якийсь удільний князьок, що вже й дорога йому належить, і Случ — це його річка, і міст—його власність. Воздвиг він перед містком смугастий шлагбаум і поставив при ньому невсипущого охоронця.

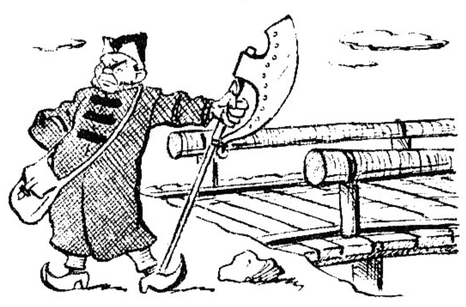

— Стій! — зупиняє охоронець приїжджих. — Ви з якого району? Не з нашого? Тоді давай мито.

— Кого мити? — дивується проїжджий. — Що ти верзеш?

— Гроші плати за користування мостом, — пояснює охоронець і докоряє: — Погано історію вчив ти, що не знаєш такого простого слова.

Що з такою причепою робити будеш? Назад же не поїдеш...

Мусять їздові й шофери гроші платити. А охоронець квитанції видає: «Одержано 5 карбованців...». «Одержано 15 карбованців...»

Квитанції, прикрашені печатками, підписані головою колгоспу. Але що з ними робити? Який бухгалтер прийме ці саморобні грамоти до авансового звіту?

Смішно виходить. Але сміх — не для всіх: охоронець за свою доісторичну службу має щомісяця 25 трудоднів, він може сміятися. А тим, що «мито» платять, не до сміху. Приміром, Корецький комбінат комунальних підприємств накупив у охоронця квитанцій на півтораста карбованців — і все пішло на рахунок шоферів...

Це вже не міст, а якесь стихійне лихо для всіх, кому не судилося жити у Соснівському районі.

Х. МЕЛЬНИЧУК.
А. ДІДИЧ.

Дорогий Перче!

Кажуть: шила в мішку не втаїш... А от, інтересно, брак у мішку втаїти можна?

Виявляється, можна.

Це переконливо довели бракороби Першого Петрівського цукрокомбінату (керуючий Микола Васильович Лаврук). Відвантажуючи Вовчанському «Змішторгові» партію цукру, вони підкинули туди добру половину мішків з солоденьким піском, рудим на колір і не дуже приємним на смак. Звичайно, одержуючи цукор, ніхто не став заглядати до кожного мішка, адже на мішках чорним по білому виведено: «1 сорт».

Маємо тепер ми, працівники «Змішторгу», мороку з цим «першим сортом». Покупці незадоволені, лаються, розпікають нас за те, що дали себе обдурити...

Кому від цукру солодко, а нам, Перче, гірко!

К. ПРОКОПЕНКО.

м. Вовчанськ, Харківської області.

Як боротися з гризунами?

Скажеш: звернутися до дезинфекторів... Зверталися! Уклав наш колгосп ім. Хмельницького договір з профдезинфекцією при Гайсинській санепідстанції, і та профдезинфекція щурів і мишей у нас вивела.

1 січня 1959 року чинність договору закінчилася. А дезинфектори їдуть до нас та їдуть...

Ми добром просимо: годі їздити. Коли з'являться гризуни, ми самі вас покличемо. А вони і слухати не хочуть, регулярно навідуються до нас і за кожен свій візит теж регулярно стягають по 240 крб.

Якщо взяти, Перче, до уваги, що дезинфектори їздять до нас двічі на місяць, то неважко уявити, яку діру прогризуть вони за рік у бюджеті колгоспу.

Ю. КОВАЛЬ.

Теплицький район, Вінницької області.

Пишемо тобі цього листа з Одещини, з хутора, який має гарну назву — Червона Зірка.

Хотілось би нам похвалитись, що у нас є нова електролінія, що на хуторі є глибокий колодязь. Але як тут хвалитися, коли ту лінію два роки ведуть і ніяк до кінця не дотягнуть — не вистачило трохи дроту й припинили всю роботу. Або — хіба можна хвалитись колодязем, у якому води немає?

Порадувати тебе тим, що всі наші діти ходять до школи? Так яка ж тут радість, коли їм щодня доводиться чотири кілометри до школи та стільки ж кілометрів назад міряти маленькими, коротенькими ніжками? Чи, може, тим порадувати, що ми ходимо в кіно... теж до сусідів?

Ні, Перче, не можемо ми похвалитися, що у нашому, Біляївському районі, добре дбають про побут трудящих!

П'ЯТНАДЦЯТЬ ПІДПИСІВ.

Ріжуть фруктові сади. Під самий корінь підтинають здорові плодоносні дерева, на яких, мов ті дзвоники, висять соковиті груші — «глек», «бера», «лимонка»...

Де ж воно коїться таке?

У місті Вінниці.

Власне, не в самому місті, а на тій території, яку збираються прилучити до міської зони.

Поки там ще збираються, а голова Луко-Мелешківського колгоспу Білокінь уже діє.

«Сам не гам і людям не дам!» — вирішив він і наказав вирубати сади, які за новим адміністративним поділом одпадають від колгоспу.

І завищали пилки. І загупали сокири. І впало не одне дерево, яке могло б плодоносити ще багато років.

Одне слово, наламав Білокінь дров. А от поцікавитись, нащо він це зробив,—ніхто не догадався.

Жаль!..

П. ТАРНАВСЬКИЙ,
голова вуличного комітету № 73.

м. Вінниця.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ось і нам транспортер знадобився.

Ледачий трест

Найгустіший бас в ансамблі дніпропетровських пустодзвонів належить керуючому будівельним трестом № 17 Миколі Яковлевичу Іваненкові. Він так гуде, так рокоче, що аж у раднаргоспі за голови хапаються.

Будтрест рік у рік зриває строки будівництва виробничих об'єктів шинного заводу. Позаторік він ледве на 74 проценти виконав річний план. Але на бас це не вплинуло.

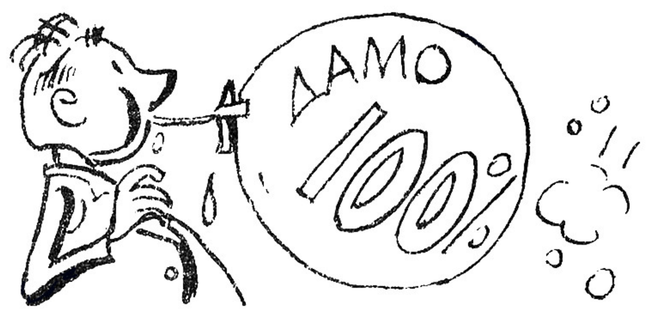

— Сімдесят чотири проценти з неба не впало! В поті чола їх здобували! — тягнув усюди керуючий трестом. — Ми надолужимо втрачене. Наступного року всі сто процентів дамо!

Та і в наступному році план будівельних робіт знову було зірвано.

— Нічого, — не вгамовувався Іваненко, — трохи передав, трохи недодав, трохи недовиконав, — яка різниця! У п'ятдесят дев'ятому ще покажемо клас!

Але як не співай, скільки не обіцяй, а як діла нема, то козирнути нічим.

Ось і за шість місяців цього року знову більше як на мільйон карбованців недовиконано робіт. Приміщення вулканізаційного цеху недобудовано, а строки здачі ще в липні минули. Біля насосної станції три роки тупцюють, але тільки котловани викопали, в яких тепер жаби день і ніч не дуже художньою самодіяльністю займаються.

— Павле Євменовичу, — якось підморгнув керуючий трестом своєму головному інженерові Єсипенкові. — Як же далі, голубе, бути з тим капосним шинним? Як виправдуватись?

— Так нас же, Миколо Яковлевичу, підводять «субчики», а ми своє діло хіба так робили б. На них усе валіть!

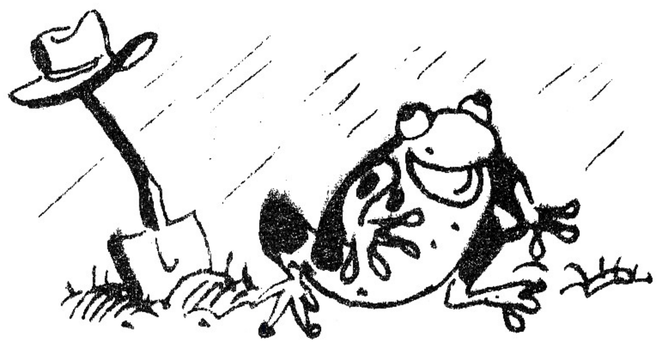

«Субчики» — це субпідрядчики, залучені трестом (його ще називають генеральним підрядчиком) на будівництво шинного заводу. Кажуть, яка хата — такий тин, який батько — такий син. Отож, який генпідрядчик, такі й субпідрядчики! Дніпропетровські спеціалізовані управління № 102, № 554 і № 445 недалеко відкотилися від свого «хрещеного батенька» — будтресту № 17.

З вини ДСУ-102 у першому півріччі цього року зірвано строки монтажу кроквених і підкроквених балок, недомонтовано в ремонтно-механічному цеху 240 кубометрів залізобетонних конструкцій. Управлінням № 445 і 554 теж нічим похвалитись. Піврічний план робіт недовиконали на сотні тисяч карбованців. Проте начальники цих спецуправлінь Немцев, Лебедєв і Швидченко не дуже журяться.

— Іваненко і Єсипенко нас підводять! — виспівує це «тріо», б'ючи себе кулаками в груди.

Хто більше гальмує будівництво — субпідрядчики чи генпідрядчик, — важко сказати. Одне ясно: галасу багато, а діла мало.

До згаданих пустодзвонів останнім часом підключилися керуючий трестом «Дніпробудеталь» Капінус і директор дніпропетровського будкомбінату № 1 Куталов, які невчасно виготовляють і ще невчасніше постачають заводові будматеріали. Таке розширення «ансамблю» нікого тішити, звичайно, не може.

А тимчасом на адресу шинного заводу надходить імпортне устаткування. Його нагромадилося на мільйони карбованців. Дорогоцінна техніка іржавіє, дощі роблять своє діло. Але на неповоротких будівельників це впливає, як вода на отого горезвісного гусака. 137 вулканізаційних пресів стоять за головним корпусом заводу, бо вулканізаційний цех оті самі гемонські «субчики» з генпідрядчиком не закінчили будувати.

А темпи будівництва ростуть? Де там! Ніхто не поспішає, наче й справді виходу нема.

— Треба мозком ворушити, — радять керівникам заводу робітники, — треба оту автоматику, оті мільйони мерщій на склади та під дахи-навіси ховати.

Головний інженер шинного заводу О. І. Бахарєв не хвилюється. Він ультиматум Іваненкові поставив:

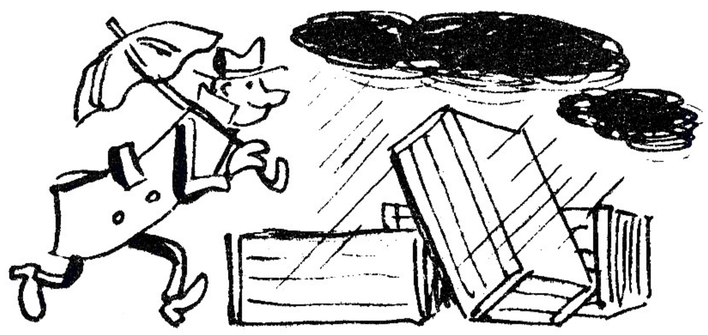

— Побіли вапном склади, Миколо Яковлевичу, інакше устаткування я туди не поставлю!

— Ні, ти спочатку постав устаткування, а ми потім побілимо!

Бачите, як чистоту обидва люблять!

А дорогоцінне імпортне устаткування псується.

Та хіба тільки імпортне?

У трьох казанах, що стоять п'ять місяців за складом шинного заводу, пурхають горобці. Правда, гнізд вони там ще не мостять, але можуть намостити. Горобці — молодці, у них плани будівництва гнізд не зриваються...

— То з нашого Таганрозького заводу казани, — пояснює інженер відділу обладнання т. Кузьменко. — Он, бачите, скільки нашої вітчизняної техніки стоїть, іржею все розмалювалося.

Виходить, і вітчизняну техніку на заводі шанують, як люта свекруха невістку. А вона ж коштує мільйони карбованців!

Отак безладно будується Дніпропетровський шинний завод. Та що Іваненкові, Єсипенкові, Бахарєву і «субчикам» до того? Вони іржі не бояться. Над їхніми головами дахи є.

М. ЛАТИШЕВ,
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

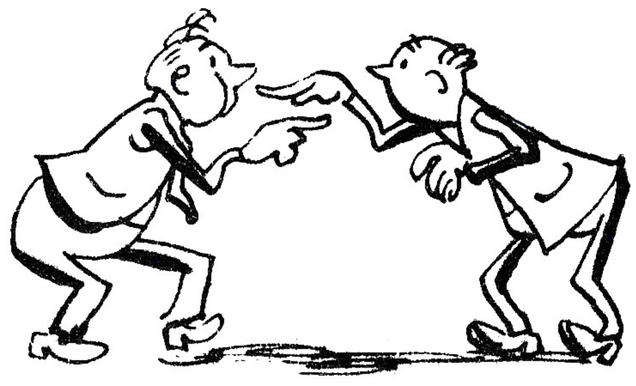

Ілюстрації БЕ-ША

Народні усмішки

ЗАЇХАЛИ НА НЕБО...

Їхали з Криму на одному возі Дмитро з Іваном. Повен віз солі везли. Вечоріло. Їхали повагом, не поспішаючи, і, заколисані повільною їздою, задрімали. А сонечко котилося-котилося на захід та й геть заховалось за обрієм. Настала тепла серпнева ніч. Висипали на небі зіроньки, зійшов повновидий місяць і залив усе навкруги м'яким сріблястим сяйвом. Чумаки поснули вже, а волики йдуть собі та й ідуть. Трапилася їм по дорозі річечка широка, але не глибока, а через річечку — місток. Вузенький, лише один віз проїде. Воли зійшли на міст та й стали.

Прокинувся Дмитро, схопився, лупнув очима і нічого спросоння не розбере: на небі зірки світяться, місяць усміхається; глянув униз — боже-же мій!

Унизу теж такі самі зірки, місяць, ще й жаби кумкають. Дмитро товариша штовх під бік:

— Іване! Іване! А вставай лишень, подивися, де ми!

Прокинувся Іван, глянув — лишенько моє!

— Та їй-бо, Дмитре, це ж ми на небо заїхали!

Повідомив В. О. РЕВЕНКО.
с. Ново-Лазарівка, Казанківського району, Миколаївської області.

ЯК ДІД ГРИНЬКО ПАНОВІ ВІДДЯЧИВ

Біля клубу на подвір'ї людно. Молодь обступила відомого всьому селу дотепника і жартуна — старенького дідуся Легу.

— Діду Щукар (так його вже давненько прозвали), підкиньте-но щось з вашого «Перця».

Дід Гринько примружує очі. Щось пригадує, але знає собі ціну — не починає. Хай, мовляв, гарненько попросять.

— А про що ж вам розповісти?

— Та про що-будь, аби смішне було... Про те, як ви парубкували, як батракували у Мунди.

— А хай воно слизне! Мені від таких спогадів за пазухою починає текти кисле молоко замість крові. Ну й знущався ірод з мене. Але я йому віддячив. Ой, віддячив!

— Клюнуло, — шепоче хтось з гурту.

А дід починає:

— Було це у 1934 році. Молодий Мунда продав у нашому селі свій останній фільварок і вибрався до Львова.

Через якийсь час повіз я огірки на ярмарок. Вторгував добре і пішов до кав'ярні. Відкриваю двері, а там панства, як бліх у курнику. Поклав я свій мішок під столом і п'ю каву.

Аж тут підходить пан Мунда. Поставив каву перед мене, а сам стоїть і наминає пирога. Мовчить.

— А! — здогадався я, — місця хочеш. Не уступлю, поки не пообідаю. Стій, хоч ти і пан.

Стояв-стояв, неборака, переминався з ноги на ногу, мов ледача шкапина, а тоді звернувся до знайомого панства з такою загадкою:

— Вельможні панове! Хто з вас відгадає, чим різниться хлоп від свині?

— Обоє однаково гречні! — кинула якась Солоха з другого кінця зали.

Я мовчу. Допив каву, обтер вуса рукавом свитки, а тоді й кажу:

— А тепер, панове, я вам скажу, чим різниться хлоп від свині.

Всі повитріщали баньки.

— А тим, — кажу, — що хлоп їсть сидячи, а свиня — стоячи.

— Хам! Свиня! Хлоп! — засичали довкола.

А Мунда стояв і перефарбовувався з одного кольору в інший, мов віскряк проти сонця. І раптом — бац мене по лиці.

— Так 'му, так! — шипіло вельможне.

— Ну, — гадаю собі, — почекай...

Дістав я з-під стола мішок. Закидаю буцімто на плечі і — бац пана по пиці. Він, бідолаха, поточився через стіл і впав, мов теля через перелаз.

Я — за двері, а панство за мною.

Ледве втік. Віддихую. Помацав мішок. — Ой, Марино, Марино! Що ж ти мені скажеш? Купив два полив'яні горшки — одне череп'я лишилося...

Повідомив І. Г. КОЧАН
з м. Ковеля, Волинської області.

НЕ ВТЕРПІЛА

Посварилися дід з бабою і наворохобились одно до одного не балакати. Але ж се ненадовго заклали: не стало у баби терпіння сидіти, напиндоривши губи. От вона й питає старого:

— Старий, чи то ти учора чхнув?

— Та що? — понуро озивається той, поглядаючи спідлоба.

— То здоров будь! — ласкаво одмовляє баба.

— Та спасибі!

Тоді баба:

— Ха-ха-ха!

А дід не втерпів, та й собі за нею:

— Ха-ха-ха-ха!

Так-от і помирились.

ГЛИБОКЕ ПОЛЕ

Купив давно колись сусід у сусіда кавалок поля, але дорого заплатив за нього. А як вийшли на поле, то покупець кривдував собі, що поле таке вузьке і таке коротке, а таке дороге.

А продавець відповідає:

— Ви кажете, що вузьке й коротке, але погадайте собі, яке воно глибоке, щоб ви кілько копали, то кінця не найдете.

Повідомив Я. ЗАЙШЛИЙ
з с. Снятинки, Львівської області.

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

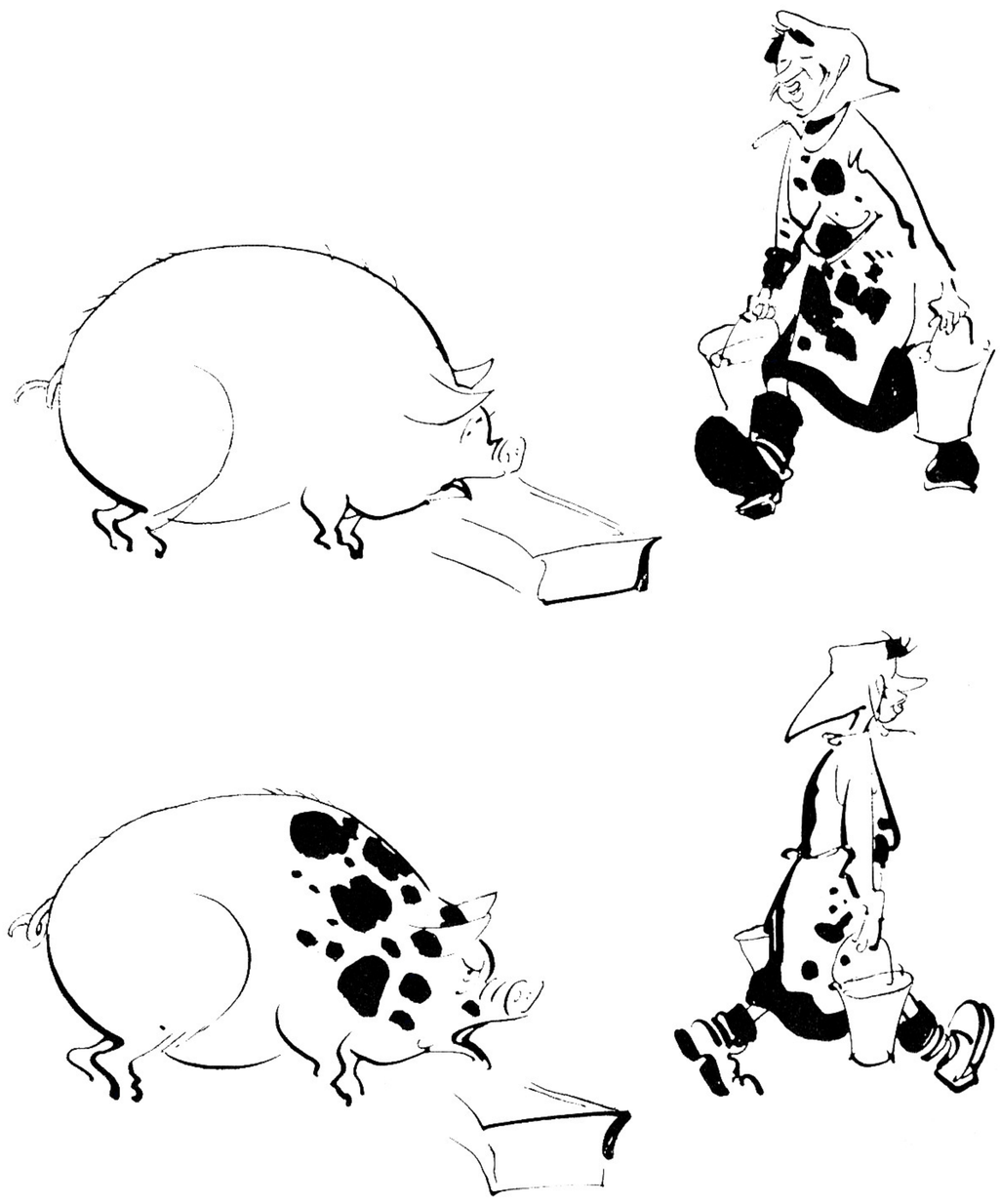

Випадок на свинофермі.

КРИЛА

— Чом задумалась, Олюнько?
Скажеш мамі, донько мила?
— Мамко, — тихо
шепче Оля, —
Чи директор має крила?

— Що? Чого таке питаєш?
Мов тобі щось дивне сниться!
— Ні... Сказав же вчора батько:
«Наш директор —
важна птиця...»

ВКАЗІВНИЙ

— Не показуй, синку, пальцем, —
Каже мати до Миколи. —
Пам'ятай, що це погано,
Не роби цього ніколи.

Та Миколка не здається
— Що ж поганого в цім буде?
То чого ж тоді цей пальчик
«Вказівним» прозвали люди?

Юрій ШКРУМЕЛЯК.
м. Львів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ану не підглядай, це тобі не в школі.

МАНДРИ КАПРОНОВОГО БРИЛЯ

(Сценка з натури)

Місто Кіровоград. Агентство повітряних перевезень. Вікно. У вікні плакатик: «На Київ щоденно летить шість літаків. Користуйтесь повітряним флотом».

Людина у білому капроновому брилі читає плакатик і радісно шепоче: — Півтори години — і я в Києві... Казково!

Людина заходить в агентство і просить один квиток, а їй:

— Ви в аеропорт жміть! Там завжди квитків — хоч лопатою греби!

Аеропорт. Капроновий бриль оглядає приміщення. Він бачить, що підлога в ньому дуже рідко знається з віником. Мокра ганчірка цій підлозі навіть не снилася. Рояться злющі мухи. Хтось намагається помити руки, але ж сам умивальник ніколи й не нюхав води. Спека. Капроновий бриль кидається до буфета і просить мінеральної води або ситра. На нього дивляться так, неначе він попросив сліз божої матері.

Капроновий бриль пробивається до каси. З віконця лунає:

— Сидіть і ждіть! Прилетить літак, тоді дамо квитки.

Бриль займає чергу і разом з іншими пасажирами терпляче чекає.

Прилітає і відлітає один літак, другий... Віконце каси глухе. У залі з'являється диспетчер Рева Іван Васильович. Піднявши руку вгору, він виголошує:

— Не хвилюйтеся! Всіх відправлю. Ще два літаки буде.

Пасажири, нетерпляче поглядаючи на годинники, терпляче чекають. Прибуває літак. На ньому одне вільне місце, але його використовують «для службових цілей». У пасажирів починає рватися терпець.

— Не падайте духом! — підбадьорює Рева. — Ще один літак буде.

Прибуває останній літак на Київ. На ньому три вільних місця. Квитки на них диспетчер Рева видає... своїм знайомим.

Терпець у многотерпеливих пасажирів уривається. І вони шукають начальника аеропорту.

— Нікого немає! — заспокоює всіх Рева. — Я один тут господар!

— Книгу скарг! — кричить хтось.

— І книги скарг у нас немає, — цідить крізь зуби Рева. — А хто поспішає, нехай сідає на автобуса і жме до станції Знам'янки. Ну, а там на поїзд і в Київ.

Капроновий бриль важко зітхає і сам собі каже:

— Користуйтеся повітряним флотом... Тільки не в Кіровограді! Доведіть йому тепер, що це не так.

Л. ПРОКОПЧУК.

Мал. БЕ-ША

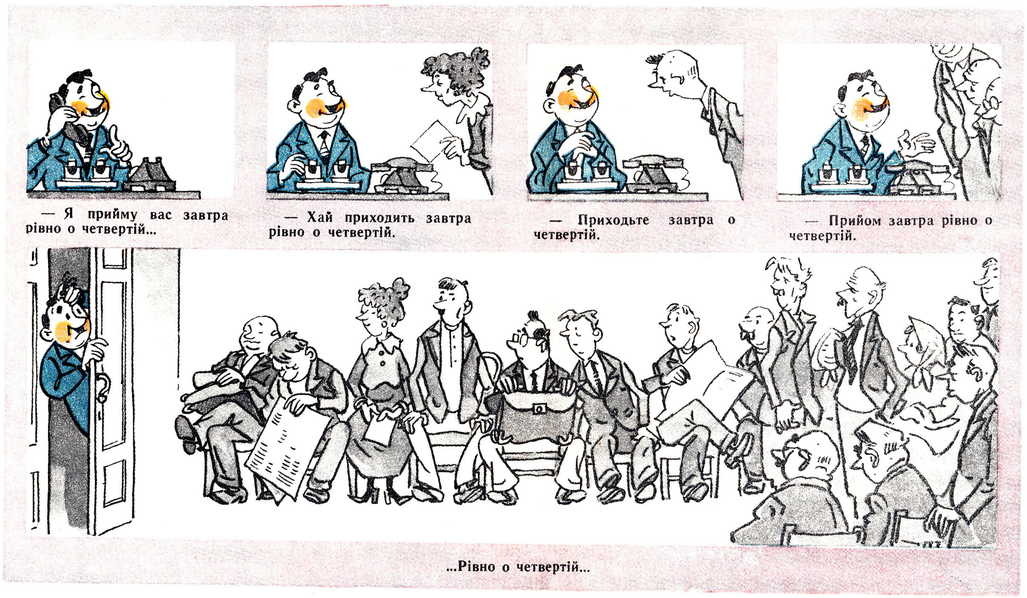

— Я прийму вас завтра рівно о четвертій...

— Хай приходить завтра рівно о четвертій.

— Приходьте завтра о четвертій.

— Прийом завтра рівно о четвертій.

...Рівно о четвертій...

Ну й автомат встановлено на Сталінській автобусній станції.

Всім автоматам автомат!

Не тільки пиріжок чи іншу яку страву вам подасть, а ще й руку потисне і голосом симпатичним таким любенько промовить:

— Споживайте на здоров'ячко!

Кажуть, що голос автомата дуже схожий на голос повара Савки.

Ну й що з того? Треба ж комусь у відтулину замовлені страви просовувати, якщо автомат того не робить.

А в усьому іншому — автомат як автомат.

Жетон же ви купуєте?

Купуєте!

У дірку автомата його кидаєте?

Кидаєте!

Напис на автоматі, що це автомат, а не кобилячий хвіст, є?

Є!

Чого ж вам іще треба!

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Бабусю, ви держіться он за ту ручку, бо ще впадете.

Коли ті збори бути мають,
А люди наперед вже знають:
Мигало буде виступати,
Мигало втрутиться в дебати.

Нехай про те ведеться річ,
Що для Мигала — темна ніч,
Кричить ораторам він: «Досить!»
І сам нахрапом слова просить.

Та як же просить! Аж ірже...
І ось він на трибуні вже.
Мов кліщ, за неї ухопився —
І розходився, і залився.

Думок нема, самі слова,
Як та полова, як трава,
Летять із рота, аж шумлять,
І все дурниці, все не в лад...

Чом лізе він куди не слід?
Це вже людьми давно відгадано:
Дивись, в газеті буде звіт,
А в ньому — і Мигала згадано.

Так щоб не виступив Мигало?
Цього ні разу не бувало.

Борис КОТЛЯРОВ.

Переклад з російської.

м. Харків.

ПРО ГАРЯЧИЙ БОРЩ І ХОЛОДНИХ ЛЮДЕЙ

Діждавшись перерви на обід, Олександр Дем'янович Ніяковський — начальник відділу робітничого постачання «Кременчукгесбуду» підхоплюється з крісла і поспішає додому.

— Треба, — каже, — попоїсти чогось гарячого, бо інакше енергії не буде.

Робітники, які будують Кременчуцьку ГЕС, теж хотіли б щодня їсти гарячі, смачні обіди, але часто їм доводиться мати справу з тією стравою, що зветься облизнем.

У багатьох їдальнях, розташованих у районі будови гігантського гідровузла на Дніпрі, таке меню, що робітники, сівши за столи, мусять співати стару пісню на новий лад:

І учора куліш, і сьогодні куліш,
Прийди, прийди, Олександре Дем'яновичу,
Нашу душу потіш!

Та щось не поспішає Ніяковський, не тішить душі робітників.

На лівому березі Дніпра, у районі села Власівки, де трудяться екіпажі земснарядів «Енергетик», № 515 і робітники будівництва греблі, є буфет № 2, підпорядкований їдальні № 5.

На порозі цієї торговельної точки, яка примостилася в маленькому сарайчику, сидить буфетниця Ліда Драчук і приймає сонячні ванни. До неї підходять робітники. З яким би апетитом вони з'їли борщу, супу, якогось м'яса з гарніром! Але будівельники вже знають, який буфет мають, тому просять лише ковбаси.

— Рада б вас нагодувати, — жалібно відповідає буфетниця, — та не маю чим. Тут робить п'ятсот чоловік, а мені сьогодні дали два кіло ковбаси.

— То, може, хоч кефіру? — просять робітники.

— Нема.

— А може, завалялася де-небудь котлета, хоч суха?

— Не дали й сьогодні.

— Тоді хоч пляшечку лимонаду?

— Уже випили, мало дали.

Кожен з покупців кладе міцну словесну резолюцію і йде собі далі. Буфетниця знову сідає на поріг.

А торік же возили сюди, на лівий берег, гарячі обіди. Цього року Ніяковський мудро вирік:

— Збудуйте їдальню, тоді возитиму обіди!

А навіщо та їдальня? Можна збудувати намет, поставити під ним столи — і їжте, люди добрі, на свіжому повітрі гарячі обіди. Навіщо будувати їдальню, коли незабаром тут буде море?

Скільки там того діла! Налий у термоси гарячого борщу, наклади в каструлі м'яса, гарніру, захопи холодні закуски, поставсе на катер і перевези на лівий берег. Переправа займе не більше 20—30 хвилин.

Але ж люди сидять у відділі робітничого постачання з серцями, схожими на позавчорашні сухі котлети...

Г. ЛОМОНОС.

КРЕМЕНЧУКГЕСБУД.

ЛИХИЙ чоловік — як хвороба: усе закапостить, — сказав якось наш знайомий.

— Не гоже так про людей говорити, — заперечили ми йому.

— То хвороба, а то людина, можна сказати, цар природи.

— А ви придивіться, що той цар інколи витворяє, — відповів співбесідник. — А тоді вже будемо говорити.

Послухали ми знайомого, почали придивлятися.

І таке побачили, що очам не віриться.

У Полонському районі, Хмельницької області, над річкою Хоморою стоїть Понінківський целюлозно-паперовий комбінат. Править тим комбінатом директор Микола Кирилович Токольников.

Не знаємо, як він тим комбінатом править, скажемо лише, як заправляє...

А заправляє Токольников Хомору отрутою. Та ще й як! Комбінат раз за разом шкідливі технічні води в річку випускає. Гай, гай, шкода й слів. То раніше Хомора річкою була, все живе до себе приваблювала, а тепер — тікайте від неї подалі.

Не напитися худобі води з Хомори, — а напʼється, зразу ж ноги догори! І птиця на ній не водиться — ні свійська, ні дика. І риба загинула. Е, що там говорити: навіть жаби, сердито баньки витріщивши, в інші краї поскакали...

Дістається й людям. Тільки той, хто не знає, стрибне у Хомору, щоб викупатися. А вже як ускочить, то кулею з води вилітає.

Та що там про людей говорити, коли тієї води метал боїться. Першотравенський завод електрофарфору воду з річки бере. А вона така, що передчасно труби псує, виводить з ладу машини.

Як бачимо, живе й мертве тієї води боїться. Один директор комбінату Токольников, який воду в Хоморі затруїв, — нічого не боїться.

Скаржаться колгоспи, підприємства, люди, в усі кінці пишуть, слізно благають врятувати річку, а Токольников своє знає — очі всім замилює.

— Не хвилюйтесь, — відписує він, — дайте нам розвернутися. Ми вже беремося за очисні споруди — цілий комплекс їх буде: і відстійники, і уловлювачі, і поля фільтрації. Гроші маємо — про все подбаємо!

І так рік у рік голови людям крутить.

От вам і цар! Природу плюндрує, усім великої шкоди завдає і дуже добре себе почуває.

Він не від того, щоб і штраф за таке неподобство заплатити, звичайно, з державної кишені.

Ну, а якби з своєї? Е, спробуйте торкнутися власної кишені Токольникова, то вже будете знати, де раки зимують!

* * *

Чи чули ви коли-небудь, щоб риба голосила?

Не доводилося?

То послухайте.

На Кіровоградщині на веселій річці Синюсі збудували Червонохутірську гідроелектростанцію.

Утворилося водоймище площею 350 гектарів. Чудово!

Торік запустили у водоймище 13 тисяч штук малька лина та сріблястого карася. Згодом кинули в воду ще й 20 тисяч штук річняків коропа.

Рости, рибко, розвивайся, сили набирайся!

Еге, виростеш, дідька лисого!

На притоках Синюхи (річках Ятрань та Безим'янка) стоять Перегонівський цукровий та Межиріцький спиртовий заводи.

Ох, і дали ж вони червонохутірській рибці і випити і закусити!

Зима... Замерзло водоймище. Відомо, що під льодом рибі дихати важко, а оті два заводи ще й шкідливої води величезну дозу дали.

Отоді й заголосила бідна риба.

Голосила вона, аж поки й душа з неї вийшла.

Великих збитків зазнало рибне господарство Червонохутірського водоймища. Не менше 200 тисяч карбованців «задушили» під льодом цукровики і спиртовики. Але ж не тільки грошима визначається заподіяна шкода. Рибне господарство підірвано, його розвиток затримано.

Директор Перегонівського цукрозаводу Гребенюк Л. Ф. і директор Межиріцького спиртозаводу Носов М. М. кажуть: «Де іменіє, а де наводненіє. Де ми, а де оте водоймище». А насправді вони так воду затруїли, що не тільки в річці Синюсі, у Південному Бузі риба почманіла.

Бідували коропці, линочки та карасики взимку.

Не краще почувають вони себе і влітку, бо нове лихо на їхні голови з'явилося. Страшне лихо — браконьєри!

Зібралася якось на греблі Червонохутірської електростанції невеличка кумпанія: директор станції Апанасенко М. Я., головний інженер Бугайов М. Л., головбух Кучмій А. П. і секретар парторганізації Зеленецький Г. Д.

— Отаке величезне водяне дзеркало маємо і не заглядаємо в нього, — сказав один.

— Воно б не завадило, — підтримав другий, — але ж снасть...

— Диваки! — вигукнув третій. — Катер у наших руках, а невода роздобудемо.

Роздобули. І ловлять тепер рибку та все маленьку — виловлюють дрібного коропа, ляща, линка...

Почали, було, люди соромити браконьєрів, — е, куди там: у них сорому, як у тієї кобили, що воза побила.

Наловлять рибки, а вона водички просить. І за водичкою зупинки нема...

Отож частенько котиться над широким водоймищем: «Пийте, люди, горілочку, а ви, гуси, воду...»

* * *

— Ну, що, — бачили своїх царів? — запитав знайомий при черговій зустрічі.

— Бачили, бодай не дивитися, — зітхнули ми і розповіли йому про все.

— То ж то!

Л. ГРОХА.

perec·ua.
perec·ua.

Іноземний ГУМОР

— Це, сер, остання фаза автоматизації на нашому заводі.

(«УРЗІКА» — Бухарест).

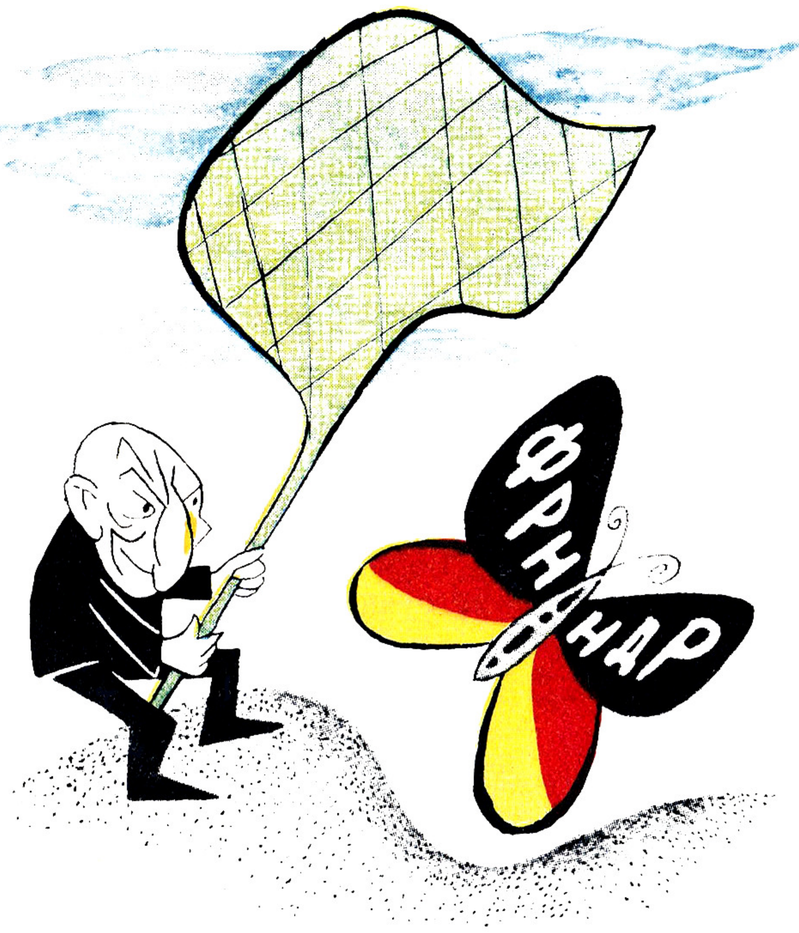

Як він собі уявляє об'єднання Німеччини.

(«ДИКОБРАЗ» — Прага).

ОПТИМІСТИЧНЕ ПЕРЕДБАЧЕННЯ ПОГОДИ

(«ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт).

НА ВИСОТІ

(«ДИКОБРАЗ» — Прага).

СПААК НА БАЛКАНАХ

— Ракетним установкам — ура!

(«СТЪРШЕЛ» — Софія).

ЛИЦЕ ІМПЕРІАЛІЗМУ

(«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін).

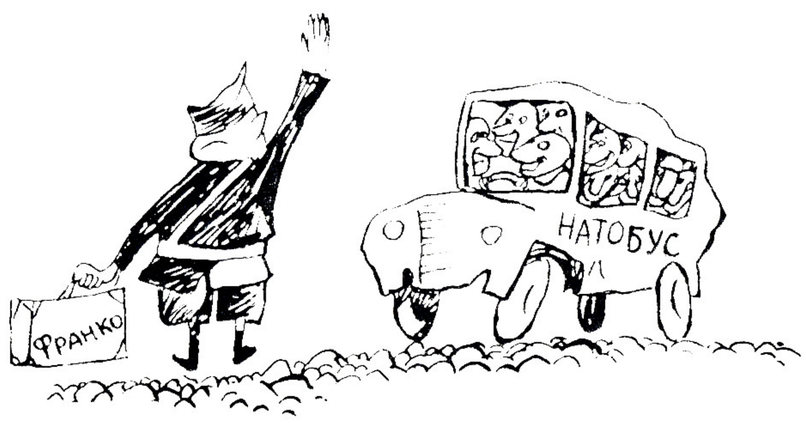

— Візьміть і мене, там у вас є чимало місця для своїх людей.

(«РОГАЧ» — Братіслава).

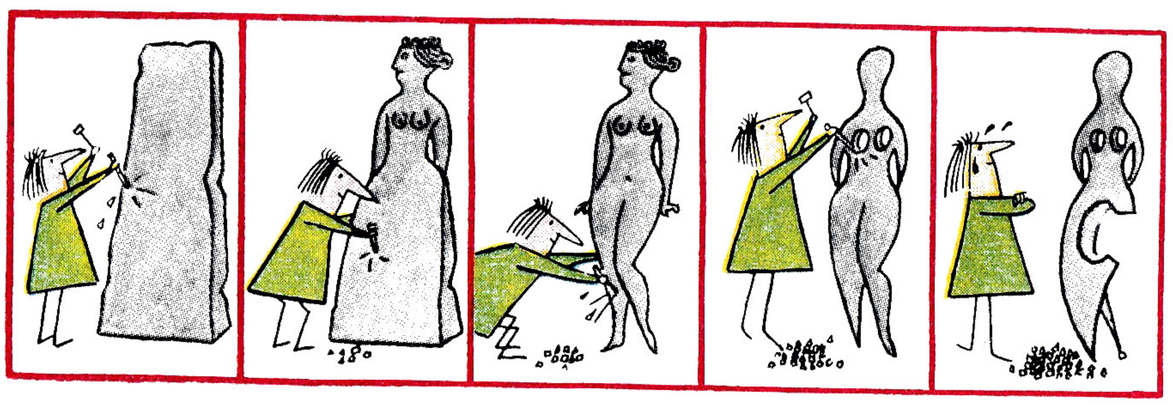

У майстерні сучасного скульптора-абстракціоніста.

(«ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт).

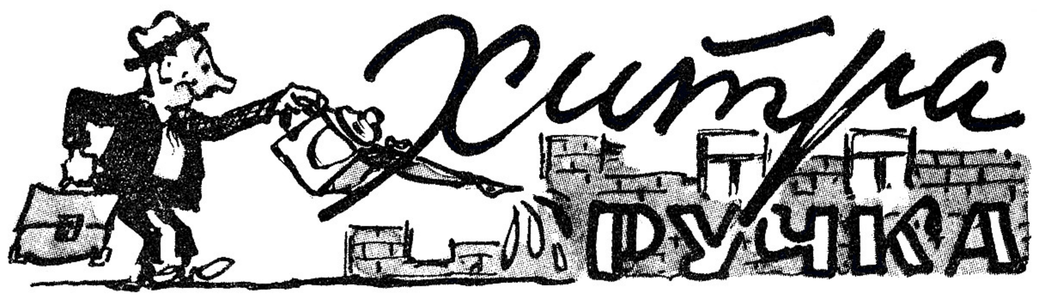

Скільки світу — стільки й дива...

У м. Богуславі (Київщина) приключилася дивовижна пригода. Заходилася Богуславська районна база «Заготскотовідгодівля» будувати тваринницькі приміщення. Керуючий базою Олексій Михайлович Морозов відзначив цю подію тим, що посадив на вулиці Богуславці маленьку липку. Не встиг Олексій Михайлович і спину розігнути, як з землі виткнувся... камінь. Один, другий, третій... За якісь там два-три дні на тому місці красувався міцний кам'яний фундамент будинку.

— Оце так так! — вигукнув Олексій Михайлович і заходився поливати фундамент, що з липки виріс.

Поливав день, поливав ніч, і фундамент, на превелике диво всіх мешканців Богуслава, почав обростати цегляними стінами.

— Еге! — зрадів керуючий базою, — якщо й далі так піде, то я скоро справлятиму новосілля.

У Богуславі багато індивідуальних забудовників, та ні в кого не йде так успішно діло, як у Олексія Максимовича. І стали ті забудовники з заздрістю поглядати на власний будівельний об'єкт керуючого базою «Заготскотовідгодівля».

Придивилися пильно і побачили, що там, де вони ллють воду, Олексій Михайлович обходиться чорнилом; де вони трудяться обома руками, керуючий базою «Заготскотовідгодівля» діє однією лише ручкою-самопискою. Отією, що стирчить у нього з кишені піджака.

Ручкою Олексій Михайлович не гори верне, а липові наряди пише і липові путівки підписує. Взяв, скажімо, і написав вимогу на автомашину для перевезення цегли на будівництво тваринницьких приміщень бази. Машина поїхала. І приїхала. І цеглу привезла. Але — не на тваринницькі приміщення, а на будівництво власного дому Олексія Михайловича Морозова.

Тією ж авторучкою керуючий базою підписав шоферові А. Старчеусу путівку № 11777 на перевезення гусей і курей. Не знаємо, як там гуси, а от кури — так ті мало животи не порвали від сміху, бо відразу догадалися, в чім річ: Морозову потрібен був транспорт, щоб перевезти будівельний матеріал на свій «об'єкт».

Дійшовши до такої хитрої ручки, Олексій Максимович зараз витискує з неї все потрібне для того, щоб найближчими днями справити новосілля у власному домі.

Він, кажуть, уже навіть запрошення розіслав гостям. У списку запрошених стоїть прізвище т. Сарнецького — прокурора Богуславського району.

Цікаво, який тост проголосить він на тому новосіллі?

Д. СЕРГІЄНКО.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Ну й устаткування ж прислали! Рік пролежало і вже заіржавіло, а ще імпортним зветься!..

●

Мал. Л. БОЙКА

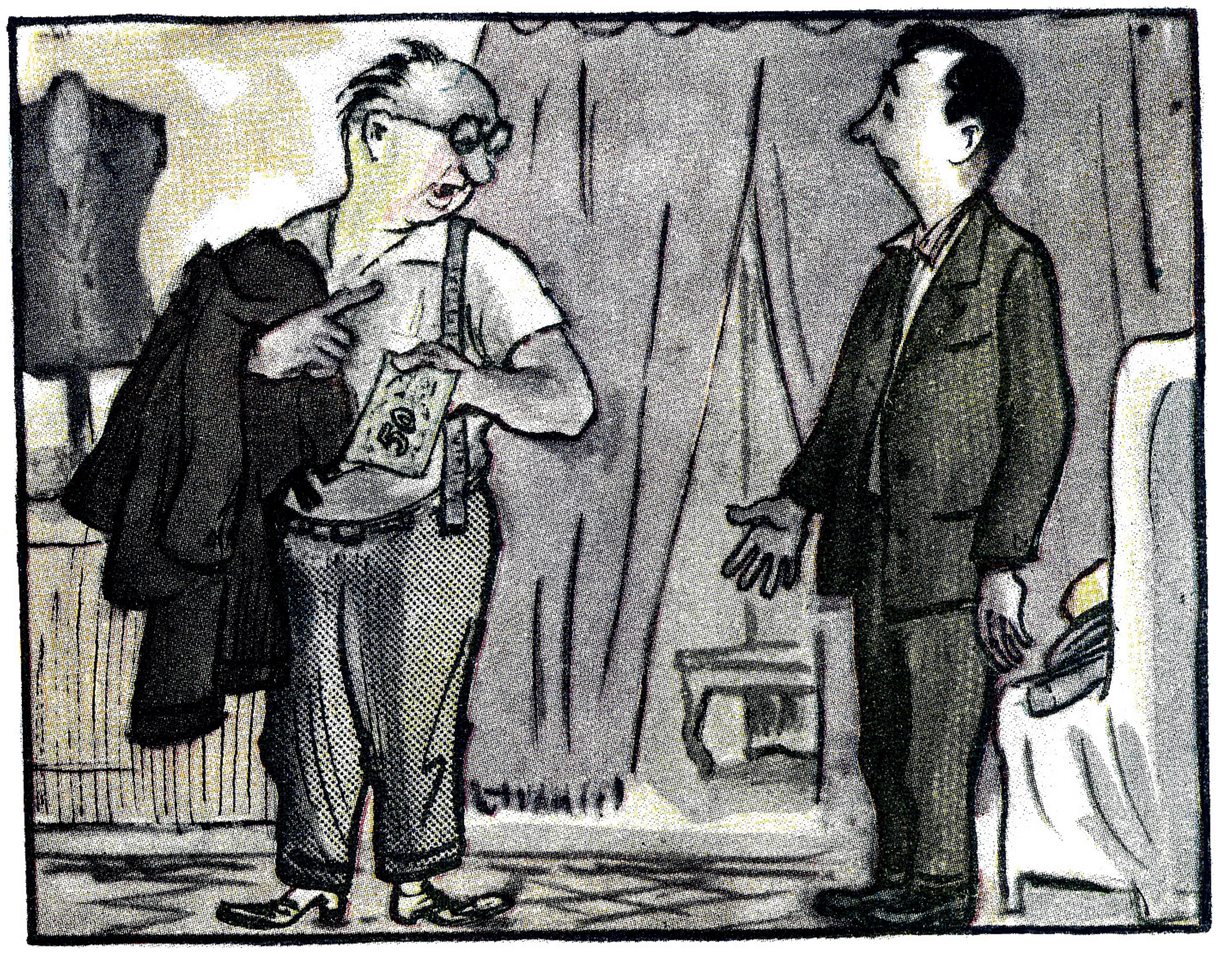

— Доведеться вам ще раз зайти на примірку.

СВЯЩЕННІ РОЗЦІНКИ

Київський облвиконком з 1 січня 1959 року затвердив нові розцінки на ремонтно-будівельні роботи. Єдиний приміряик тих розцінок зберігається в обласному будівельному тресті на правах священної реліквії.

Наприкінці кожного місяця у Києві в тресті збираються виконроби всіх ремонтно-будівельних дільниць. І тут святиню «являють» народові. Виконроби поспішають з її допомогою розцінити виконані за місяць роботи, швидко повертаються назад, здають авансові звіти і готуються до нової прощі в столицю.

І ніхто в тресті досі не ризикнув розмножити ту святиню і довести її до кожної рембуддільниці. Бодай по одному примірникові!.. Скільки б це грошей врятувало!

ВИПРИСКАНІ ТИСЯЧІ

Дуже дорого оцінює Львівський завод сільськогосподарських машин свої послуги. Купив колгосп ім Шевченка (Солонянський район на Дніпропетровщині) тракторний обприскувач «ОВП-15» виробництва цього заводу і був певен, що жоден шкідник у саду не врятується.

Але дуже скоро довелось розчаруватися. Поприскав обприскувач 10 годин і захлинувся. Коли зважити, що коштує він 9 тисяч карбованців, то за кожну годину роботи колгоспові довелось заплатити по 900 карбованців! Дорогувато, відверто скажемо.

Але мовчанку свою і на заводі і у Львівському раднаргоспі цінують ще дорожче — на вагу золота.

Бо скільки не звертався колгосп у ці інстанції з проханням вислати запчастини, зі Львова ні мур-мур.

ПРИВОЗНИЙ ВІТЕР

Дуже нерентабельна робота — вітер у снопи в'язати.

А ще нерентабельніше — кисень для зварювання возити з Києва до Черкас. Проте доводиться возити, бо начальник БУ-3 Черкаського облбудтресту т. Шаров і начальник БМУ-525 т. Дульньов ніяк не збе-руться ліквідувати недоробки на кисневій станції, яку вони будували.

Попрацювати б ще днів з десяток, і мали б Черкаси свій кисень, та ба, доводиться користуватися привозним.

Кисень підтримує горіння. Не хотять горіти на роботі тт. Шаров і Дульньов, а привозного кисню для горіння невистачає. Так і утворюється замкнуте коло...

ДИРЕКТИВА НАРОБИЛА ДИВА

Чимало є на Україні міст і сіл, де кожний четвертий мешканець— фізкультурник. Але такого, щоб на кожного мешканця припадало по 1,3 фізкультурника, не чув ніхто.

А в Лугинському районі, Житомирської області, почули.

Голова Житомирської обласди ДСТ «Колгоспник» т. Корзун надіслав лугинцям таку директиву:

«Згідно з рішенням обласної ради ДСТ «Колгоспник» від 5 березня 1959 року надсилаємо вам семирічний план розвитку фізичної культури і спорту на період з 1959 по 1965 рр. Мати всього фізкультурників на 1 січня 1966 року 38332 чоловіки, з них ДСТ «Колгоспник» — 31.436 чоловік...»

А в районі ледве-ледве 35 тисяч населення набереться!

Отож чекають тепер у Лугинах нової директиви т. Корзуна — як тренувати немовлят і столітніх старичків.

Будемо сподіватися, що т. Корзун надішле таку директиву, він усе може.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

БЕЗ ПЕРЕСАДКИ ПОТРАПИВ У РАЙвідділ міліції Петро Іванович Шестаковський — благочинний церкви с. В'язівок, Городищенського району, Черкаської області, після того, як диявол спокусив його на ст. Цвіткове купити на воздяжія віруючих оковитої і возвеселити нею свою праведну душу.

НЕЛЮДСЬКИМ ГОЛОСОМ вищить циркулярна пилка в майстерні, що її рік тому відкрив під вікнами мешканців будинку № 3 на вулиці Тудора начальник житлово-експлуатаційної контори № 14 Залізничного району м. Львова В. С. Білосус. Зупинити пилку ніхто не може, навіть виконком Залізничної райради, хоч він ще кільна місяців тому схвалив постанову про закриття майстерні.

ЗНИКЛА ВУЛИЦЯ Південна з очей керівників м. Джанкоя (Крим), і через це ось уже десять років на ній немає ні води, ні електросвітла.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А гроші?!

Куточок 40°

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

Часто йде Карпо в чайну,
П'є там чарку не одну.
Потім з Федором напару
Підмітає тротуари.

Ростислав ЖУРОМСЬКИЙ.
м. Соснівка,
Ровеньської області.

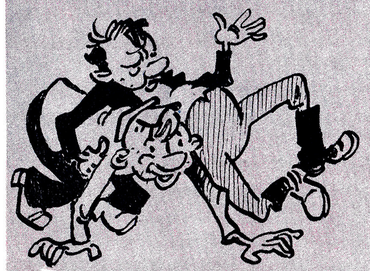

ВИХВАЛЯЛИСЯ КУМИ...

(За народними мотивами)

Якось в чайній два куми
Видули «літруху»
І хвалить самі себе
Почали щодуху.

— Я,— промовив перший кум,—
Раз косив у полі
І — повіриш ти мені? —
З'їв два пуди солі.

Другий кум сказав: — Була...
Раз я пив у Гната
И з'їв такого огірка,
Як оця ось хата!

— Ні, не піде, куме, так...
— Це чому ж?
— Доволі!
Зменшуй, куме, огірка,
Бо добавлю солі!

В. КАРПЕНКО.
Миколаївська область,
с. Снігурівка.

ЯКИЙ БАТЬКО...

— А що скаже твій батенько,
Коли він побачить,
Що син його у пивнушці
Кожний день пиячить?
— Ви про це його й спитайте, —
Син відповідає, —
— Батько осьде коло мене —
Під столом дрімає.

В. ДІГТЯРЕНКО.
с. Мишурин Ріг,
Дніпропетровської обл.

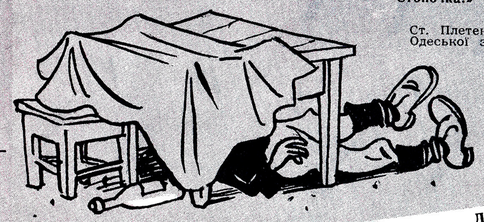

СТЬОПОЧКА І СТОПОЧКА

Просить тато,
Просить ненька
Свого сина Стьопочку:
«Випий,— кажуть,— хоч маленьку,
Любий синку, стопочку...»
Хмурить брови Стьопочка:
«Так... маленька ж
Стопочка!»

В. СТЕПАНОВ.
Ст. Плетений Ташлик,
Одеської залізниці.

ДОБРИЙ ВИНАХІД

Насварив раз голова
Шофера Микиту:
— Став ти, хлопче, попивать
Часто оковиту...
А чи знаєш, бісів сину,
Що вже є такі машини:
Тільки п'яний хто сіда —
Геть з кабіни викида?!.
— Ну то й що ж, — сказав водій,
(Все йому за смішки!), —
Доведеться й вам тоді
Теж ходити пішки...

М. ХИЖКО.
с. Голоби,
Волинської обл.

ДОПИВСЯ...

Кирило у дружка напився,
Йдучи додому, заблудився.
І спати в саж заліз —
Йому там свині відкусили ніс.

Вам дивно — як? А так:
Ніс був рожевий: думали — буряк.

Іван КОЛЯДЮК.
с. Підріччя,
Ратнівського району,
Волинської області.

НЕ ВГАДАЛА...

— Ти де вночі тинявся? —
Питала мати сина.
— Тинявся?! Все вигадуєш!
Я ж п'яний спав під тином.

В. КОРЖ.
м. Дніпропетровськ.

і сміх і гріх

СЕРЕД КРИГИ...

У голови робкоопу Булдинського заводу (Одеський район) т. Фаєрмана серед зими льоду не випросиш. Цілу зиму заготовляв він його на літо і забув закрити льодника. А лід узяв та й розтав. Тепер т. Фаєрман дожидає зими, щоб розгорнути нові заготівлі.

На те, що з його роботи користі немає, він дивиться з істинно крижаною байдужістю.

НЕДОПЕЧЕНА ШКОЛА

Кременчуцький спецбудтрест № 3 ще з травня 1957 р. будує в с. Хорішках (Козельщинський район на Полтавщині) середню школу. Керуючий трестом т. Станицький тричі намагався здати державній комісії школу, і тричі комісія не прийняла будинку через великі недоробки. Тоді т. Станицький образився. «Зараз,—сказав він,—червень і школі не дуже пече. Підождемо до вересня, тоді їм припече».

Діждалися вересня. Школі і справді пече. А от т. Станицькому — ні. Невже ж таки й не припече?!

СПРАВА ПРО РОЗЛУЧЕННЯ

У селі Кулішівці, Варвинського району на Чернігівщині, слухалася справа про розлучення.

Вирішували, вирішували і вирішили розлучити бібліотеку з клубом.

Газети, журнали і книжки переселилися в інше приміщення, а термометри і клізми залишилися поруч з гармошкою і бубоном.

За стіною гармошка польку відколює, а в медпункті фельдшер вислуховує скарги на кольки під грудьми.

Бачите, який контакт виходить!

СМІШИНКИ

СТАРЕ І МАЛЕ

Тролейбус проходить широкою вулицею міста.

— Бабуню, що це за башта? — питає маленький хлопчик у літньої жінки.

— Це костьол, дитинко.

— А що таке костьол?

— Це церква, любий.

— А що таке церква?

— Це будинок, де люди моляться.

— А що таке моляться?

— Господи, боже мій, яка непонятлива дитина.

— А що таке господибожемій?..

ЯСНО

У зоопарку біля клітки з орангутангами стоять двоє хлопчиків.

Старшенький пояснює молодшому.

— Бачиш велику мавпу?

— Бачу!

— Оця мавпа походить від людини. Розумієш?

— Розумію. А ця маленька?

— І ця від людини. Тільки від маленької. Тобі ясно?

— Ясно.

ТОРЖЕСТВО ПРАВОСУДДЯ

Ось послухайте, які іноді трапляються каверзні випадки. Якось довелося мені бути на загальних зборах членів артілі «Бляхар». Одного з них звинувачували у крадіжці двох листів білої бляхи. Ось його прикінцеве слово: «Я цілком визнаю свою провину перед колективом бляхарів. Дійсно я взяв бляху, зробив з неї формочки для тістечок і продав їх на базарі. Прошу не віддавати мене до суду, а судити тут, на місці. Даю слово, що цього більше не буде. Наш колектив хороший, міцний, і я вірю, що він зможе мене перевиховати...»

І що ви гадаєте? Таки вдарив по слабині. Простили, тільки взяли обіцянку відшкодувати збитки натурою. Він додержав свого слова. Купив на базарі у іншого бляхаря з іншої артілі два листи білої бляхи і відніс до своєї артілі.

Другого бляхаря затримали, віддали до суду.

З НЕНАДРУКОВАНИХ ЛИСТІВ

«Шофер Буцько регулярно займається алкоголізмом і у нетверезому стані краде гичку і буряки».

«Наш начальник пожежної охорони матюкається некультурними словами. Мати тривають годину, а іноді і більше. Навіть тоді, коли ніде не горить».

«Лікар Мироненко багатьох жінок повертає від смерті і виздоровлює їх. Хвору жінку Слизьку він повернув у первобутний стан».

«Він забив ведмедя і багато інших вовків».

«Тов. Андрющенко працює на своїй ділянці, не прикладаючи рук».

В. БАРКОВСЬКИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА

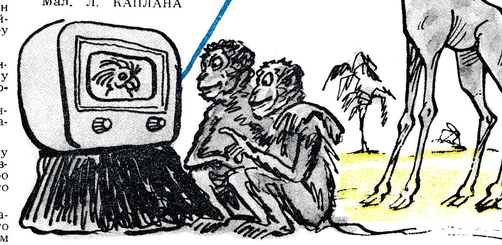

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 6 журналу було вміщено листа про погану роботу Ідальні № 3 ВРП тресту «Нікополь-Марганець» (Дніпропетровщина), зокрема, про те, що відвідувачам там дають незареєстровану книгу скарг.

Начальник ВРП тресту «Нікополь-Марганець» т. Денисенко повідомив редакцію, що листа було обговорено на загальних зборах працівників громадського харчування та окремо на зборах працівників їдальні № 3. Факти, наведені в листі, повністю ствердилися. На завідуючого їдальнею № 3 Петренка накладено партійне стягнення.

★ «Дорогі свистульки»—під такою назвою у «Перці» № 8 було надруковано замітку про те, що голова колгоспу «Шлях до комунізму» Олізарко Г. Л. наказав розкомплектувати автопричіп.

Бюро Березідського райкому партії (Хмельницька обл.) розглянуло цю замітку й оголосило Олізаркові догану.

★ У тому ж номері журналу, в огляді листів «Про смішне та чудне» писалося, зокрема, про те, що у с. Затишші (Одеська область) кілька років зволікають будівництво школи.

Заступник міністра освіти УРСР т. П. Миргородський повідомив редакцію, що виконком Одеської обласди включив будівництво школи в Затишші в титульний список капітальних робіт на 1960 рік.

★ «Ох, і гарно ж у нас!..» — під такою назвою у № 8 «Перця» було вміщено фейлетона про незадовільну організацію відпочинку трудящих на Черкащині.

Виконком Черкаської міськради обговорив фейлетона на своєму засіданні і накреслив ряд конкретних заходів до найкращого використання всіх природних ресурсів міста для організації цікавого й культурного відпочинку трудящих обласного центра — Черкас.

★ У тому ж номері було надруковано замітку про те, що у Новій Каховці два роки вже триває полеміка: котра з міських організацій повинна впорядкувати невеличкий відрізок шляху до товарного двору залізничної станції Каховка.

Після виступу Перця виконком Новокаховської міськради вирішив прокласти шлях у 1959 році. Кошторис і проект уже затверджено.

★ Начальник БМУ-13 при «Укрбурводі» Лебідь Т. І. припустив ряд грубих порушень фінансово-господарської діяльності. Про це писалося у фейлетоні «Небезпечне плавання» («Перець» № 9).

В. о. начальника «Укрводбуду» т. В. Шадрін повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Лебедю оголошено сувору догану з попередженням.

★ Про занедбаний стадіон у м. Старокостянтинові (Хмельницька область) писалося у «Спортивній хроніці», надрукованій у № 9 журналу.

Після виступу Перця виконком Старокостянтинівської райради виділив для ремонту стадіону 10 тисяч карбованців.

★ Деякі керівні працівники колгоспу ім. К. Маркса (Братський район на Миколаївщині) порушували Статут сільгоспартілі. Про це розповідалося у фейлетоні «Без останнього акта...» («Перець» № 10).

Після виступу Перця винні в порушенні статуту бухгалтер колгоспу Колесник Г. К. та його помічник Назаренко Л. Н. засуджені народним судом умовно, а заподіяні матеріальні збитки відшкодовано.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (412) (на украинском языке). Підписано до друку 20.VIII. 1959 р. Папір 70×108 1/16=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17054. Друкарня видавництва «Радянська Україна» Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам 4425. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Об'яви, оголошення

ВЕЧІР СПОГАДІВ

відбудеться у Держплані УРСР

У програмі:

ВИСТУП

завідуючого відділом легкої промисловості

ДМИТРА ГРИГОРОВИЧА КОСТЕНКА

на тему: "В якому році я востаннє бачив у магазинах верхній чоловічий одяг 5 і 6 ростів."

На вечір запрошуються директори швейних фабрик.

РЕМОНТУЄМО

Зварювальні генератори та інші електроприлади.

ГАРАНТУЄМО,

що до замовця ці прилади вже ніколи не повернуться.

НАЙКРАЩИЙ ВІДГУК

про нашу роботу можна одержати у Кириківській РТС, Сумської області.

ПРАВЛІННЯ Сумської артілі ім. 40 річниці Жовтня.

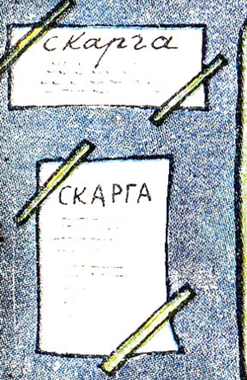

ПРИЙМАЄМО

СКАРГИ

на недоброякісний ремонт тракторних моторів.

ПОПОВНЮЄМО

свою колекцію скарг.

Висновків не **РОБИМО**

Дирекція Деражнянської РТС, Хмельницької області.

Нововолинському деревообробному комбінатові, Волинської області,

ТЕРМІНОВО ПОТРІБНА ОДНА

добра ревізія, щоб встановити, скільки десятків тисяч карбованців втрачає держава щороку від того, що директор комбінату Іванов та головний інженер Гавриленко не думають про механізацію процесів розвантаження та сортування лісу.

!ДАЄМО ДУХУ!

Б'ЄМО В НОСИ!

нестерпним смородом, випускаючи помиї й відходи просто на вулиці села Клішківці.

!!! НІКОГО НЕ БОЇМОСЬ !!!

Ні санінспекторів, ні санінструкторів, ні районних керівників!

Адміністрація молокопункту Хотинського маслозаводу /Чернівецька область/.

ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

між КОМАНДАМИ

КЛАСУ "БЕ" та КЛАСУ "МЕ"

відбуваються **ЩОДЕННО**

на ПЕРЕЯСЛАВ-ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ СТАДІОНІ.

Вхід вільний (дуже вільний) для всіх корів, кіз і овець району.

Дирекція стадіону.

Увага! Увага!

Надійшов у продаж великий асортимент різних страв. Подаємо без затримки **БОРЩІ** вчорашні, **КОТЛЕТИ** позавчорашні.

ЦІНИ на мухи **ЗНИЖЕНО**

ПОТРІБЕН СТОРОЖ

для охорони працівників міського відділу культури від вовків, що завелися у забур'янених хащах центрального міського парку.

З пропозиціями звертатися на адресу: м. Сталіно, міський відділ культури.

Наша адреса: Гадяч на Полтавщині, центральна чайна.

ГРОМАДЯНИ!

НЕ МОРОЧТЕСЯ З КВОЧКАМИ!

ЗДАВАЙТЕ КУРЯЧІ ЯЙЦЯ

до холодильних установок, які ми обслуговуємо і ремонтуємо.

У наших холодильниках **КУРЧАТА ЛУПЛЯТЬСЯ** швидше, ніж у найкращих інкубаторах!

Начальник Краматорської дільниці "Укрторгмонтаж" Васильєв.